

Βόλος Μάιος 2018
Του Σεραφείμ Αθανασίου
« ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ»
(Στ' αυτά μου)

Πρέπει να ήταν Νοέμβριος του έτους 1947 και με την απελευθέρωση της Δωδεκανήσου (31 Μαρτίου 1947) η Χωροφυλακή στα Δωδεκάνησα εκτελούσε αστυνομικά καθήκοντα περίπου 8 μήνες.

Εγώ υπηρετούσα στο Α΄ Αστυνομικό Τμήμα (υπηρεσία Τροχαίας) και ένα πρωινό θυμάμαι πως ήμουνα υπηρεσία 07-10 στην πύλη ελευθερίας (ακίνητος σε τροχονομικό βάθρο) και μετά τις 10 συνέχιζα την υπηρεσία μου στο τμήμα ως βοηθός του υπαξιωματικού υπηρεσίας ακόμη τρεις ώρες μέχρι δηλαδή στη μία το μεσημέρι.

Σερ.Αθανασίου

Τέτοιες υπηρεσιακές υποχρεώσεις, όπως εγώ και σε καθημερινή βάση, είχαν και άλλοι πέντε συνάδελφοί μου τροχονόμοι επειδή τις ίδιες ώρες εκτελούσαμε υπηρεσία σε κάπου πέντε βάθρα. (Πύλη Ελευθερίας, Πλατανάκια, Σταθμός

των ταξί, Στρατιωτική Διοίκηση, Ξενοδοχείο των Ρόδων και κινητός τροχονόμος, στην παραλιακή Λεωφόρο).

Μαζευόμαστε λοιπόν οι συνάδελφοι πίσω στο Τμήμα και βρισκόμαστε στη διάθεση του εκάστοτε υπαξιωματικού υπηρεσίας για άλλες τόσες ώρες, όσες δηλαδή είμαστε στα βάθρα.

Όμως, μπορούσαμε τις ώρες αυτές- αν δεν είχε κάποια έκτακτη δουλειά να μας αναθέσει ο εκάστοτε υπαξιωματικός- να βρισκόμαστε στα δωμάτιά μας (μέναμε στους θαλάμους του τμήματος) ή να καθόμαστε στο καφενεδάκι που βρισκόταν στον εσωτερικό αύλιο χώρο του τμήματος, ποτέ όμως δεν μπορούσαμε να απομακρυνθούμε από το τμήμα.

Η κανονική καθημερινή υπηρεσία του όποιου χωροφύλακα ήταν 9 ώρες. Για παράδειγμα: 07-10 τροχονομικά καθήκοντα σε σταυροδρόμια της πόλεως, 10-13 πικέτο (έτσι έγραφαν στην υπηρεσία τη διάθεσή μας στον υπαξιωματικό) και όταν έφτανε η

ώρα εφτά το απόγευμα ανελάμβανες πάλι τροχονομική υπηρεσία στο βάθρο που ήσουνα το πρωί μέχρι τις 10 το βράδυ.

Μετά τις 10 τη νύχτα δεν υπήρχε τροχονόμος στην πόλη. Άλλωστε τότε τα αυτοκίνητα και γενικά τα κάθε είδους τροχοφόρα ήταν

ΡΟΔΟΣ:1947 Τροχονομικά μου καθήκοντα στη Στρατ.Διοίκηση.

ελάχιστα και πιο πολύ οι τροχονόμοι, ιδιαίτερα εκεί στη Ρόδο, μάλλον «φιγούρα» κάναμε γιατί μας «χάζευε» ο κόσμος με τις τροχονομικές μας κινήσεις και εμείς κάναμε και το « κομμάτι» μας σε καμιά «σκορδόπιστη» που μας κοίταζε σαν « ξερολούκουμο».

Τη μέρα λοιπόν εκείνη αφού γύρισα στο τμήμα ώρα 10 το πρωί ο Ενωμοτάρχης Γιώργος Κωλέτης, που ήταν υπαξιωματικός υπηρεσίας, με διέταξε να αναλάβω καθήκοντα στρατωνοφύλακος μέχρι τη μία το μεσημέρι.

Ποια η δουλειά του στρατωνοφύλακα. Στην κυρία είσοδο του τμήματος υπήρχε ένα μικρό τραπεζάκι με μια καρέκλα. Εκεί καθόταν ο στρατωνοφύλακας και όταν έλειπε ο αστυνόμος απαντούσε εκείνος στο τηλέφωνο στον οποιονδήποτε πολίτη που θα ζητούσε κάποια πληροφορία. Η γραμμή του τηλεφώνου είχε δύο συσκευές, μία στην είσοδο και μία η άλλη στο γραφείο του Αστυνόμου στο οποίο υπήρχε (μόνο εκεί) και ένας διακόπτης με τον οποίο ο Αστυνόμος όταν ήταν εκεί έπαιρνε τη γραμμή στο δικό, ο στρατωνοφύλακας όμως συνέχιζε κανονικά να τηρεί το ωράριο στην είσοδο του τμήματος.

Πρέπει εδώ να πω ότι στη Ρόδο με διαταγή της Διοικήσεως ο εκάστοτε στρατωνοφύλακας στα κουδουνίσματα του τηλεφώνου έπρεπε να απαντά με ευγένεια και αν τον ρωτούσαν ποιος χωροφύλακας είναι να λέει και το όνομά του.

Η διαταγή εκείνη θυμάμαι πως έλεγε πολλά. Ότι οι Δωδεκανήσιοι είναι πολιτισμένοι άνθρωποι και εμείς έπρεπε-παρά του ότι εκεί είχαμε μεταφερθεί από την χερσαία Ελλάδα στην οποία γινόταν αλληλοσφαγή και κατά κάποιο τρόπο είμαστε «φοβισμένοι» από τον κόσμο και την αγριότητα αυτού επειδή στη Ρόδο, έλεγε η

διαταγή, επικρατούσε απόλυτη ησυχία και ο κόσμος σεβόταν την αστυνομία έπρεπε και εμείς να δείχνουμε τον ανάλογο σεβασμό και

ορθώς στη διαταγή-λέω και τώρα ακόμη εγώ- γινόντουσαν εκείνες οι υποδείξεις στα απλά και «ολιγογραμματιζόμενα» όργανα της τάξεως,, στα οποία « στουρνάρια» πρώτος και καλύτερος εγώ, ήμουν το

Α΄ Αστυν. Τμήμα Ρόδου & άλλες υπηρεσίες
«γκεσέμι».

Ο Αστυνόμος βρισκόταν εκτός γραφείου και, να το πρώτο κουδούνισμα της συσκευής.

Κανονική μου συμμόρφωση στη διαταγή της Διοικήσεως.

Α΄ Αστυνομικό τμήμα, χωροφύλαξ υπηρεσίας.

Και μια γλυκιά κοριτσίστικη φωνή.

-Σας παρακαλώ μου φωνάζετε το Γιώργο τον Τρεχαγυρευόπουλο.

Ένα λεπτό.

Πήγα προς το καφενείο, είδα τον συνάδελφο τρεχαγυρευόπουλο, του είπα ότι τον ζητά μια «σκορδόπιστη», έτρεξε στη συσκευή και εγώ περίμενα να τελειώσουν τα γλυκανάλατά τους. Μου είπε ευχαριστώ ο συνάδελφος, του απάντησα με το παρακαλώ και, κάθισα στην καρέκλα μου.

Ντρίν, ντρίν, ντρίν.

-Α΄ Αστυνομικό Τμήμα χωροφύλαξ της υπηρεσίας.

-Ποιος χωροφύλακας.

-Ο Σεραφείμ Αθανασίου.

-«Στα αυτά μου» και μου κλείνει το τηλέφωνο.

Πήγα και ήρθα από τα νεύρα μου και δίνω μια γροθιά στον τοίχο, ακούστηκε ένα «γκούπ» και ούτε κάν του κακοφάνηκε (του τοίχου) ενώ τα δικά μου δάκτυλα, είχαν ματώσει.

Κέρατο βερνικωμένο που θα με γράψεις στα «αυτά» σου εμένα που όταν, με την τροχονομική μου στολή, περπατώ στην παραλία της Ρόδου, με χαιρετούν ακόμη και οι πλάκες των πεζοδρομίων.

Εμένα ρε θα γράψεις εκεί που, όπως λένε, δεν πιάνει μελάνη αλλά που θα μου πας. Αν σε ανακαλύψω μαύρη και σκοτεινιασμένη σου η μοίρα.

Τα έλεγα και μουρμούριζα τούτα που σκεπτόμουνα και στριφογύριζα στο μικρό εκείνο χώρο εισόδου στο αστυνομικό τμήμα με νεύρα και γρατζουνιές στα δάκτυλά μου από τη γροθιά που είχα δώσει στον τοίχο από την οποία γροθιά είχε ακουστεί και εκείνο το «γκούπ».

Ντριν,ντριν,ντριν.

-Α΄ Αστυνομικό τμήμα χωροφύλαξ της υπηρεσίας.

-Παρακαλώ είναι εκεί ο κ. Αστυνόμος.

-Όχι κύριε, δεν είναι εδώ.

-Σας ευχαριστώ.

-Παρακαλώ.

-Ντρίν, ντριν, ντρίν.

-Α΄ Αστυνομικό Τμήμα χωροφύλαξ της υπηρεσίας.

-Στα «αυτά» μου.

-Θα σε σκοτώσω ρε κερατά, δε θα μου γλυτώσεις ,θα σε βρω που θα μου πάς και τώρα πιο νευριασμένος δίνω μια με το κεφάλι μου στον τοίχο που εκείνο το «ξεροκέφαλο» με πονούσε στη συνέχεια μια ολόκληρη βδομάδα.

-Τι συμβαίνει Αθανασίου και μουρμουρίζεις, με ερωτά ο γραμματέας του Τμήματος ,ο Ενωμοτάρχης Παναγιώτης Βλασταράκος.

--Το και το κ. Γραμματέα, απάντησα ενώ εκείνος, κοιτάζοντάς με, έσκασε στα γέλια και μπήκε ξανά στο γραφείο του.

Μουρμουρητά, επειδή γέλασε, έστειλα στον αγύριστο εκείνον τον υπέροχο άνθρωπο ο οποίος, αργότερα, με έμαθε γραφομηχανή και πώς να ταξινομώ σε φακέλους έγγραφα, άλλο αν τώρα, κάποια δικά μου χαρτιά, είναι έτσι «ανακατεμένα» που, όταν ψάχνω να τα βρω, με πιάνει απελπισία.

Έστειλα λοιπόν το Βλασταρακο στον αγύριστο επειδή αυτός γέλασε όταν του είπα ότι κάποιος άγνωστος με τοποθέτησε σε απαγορευτικό

δικό του χώρο και με τεταμένα νεύρα σκεπτόμουν τον ελεεινό και τρισάθλιο ανώνυμο που αν τον έπιανα στα χέρια μου θα έτρωγε το «μπάτσικο» αστυνομικό» της χρονιάς του ξύλο.

Και λέω «μπάτσικο» επειδή και τότε, πριν δηλαδή 70 ή 80 χρόνια, το όποιο αστυνομικό όργανο, συνεπώς και εγώ, δίπλα στο πραγματικό μας όνομα ,ακούγαμε και το «χαϊδευτικό» μας «μπάτσος».

Ντριν,ντριν,ντριν στη συσκευή του τηλεφώνου και εγώ, με τα νεύρα μου στο κατακόρυφο, απάντησα.

-Α΄ Αστυνομικό τμήμα χωροφύλαξ της υπηρεσίας.

-Ο Διοικητής εδώ.

-Στ΄ «αχαμνά μου» και κλείνω το τηλέφωνο.

Κέρατο και αχρείε, που τώρα μου παρουσιάζεσαι και ως Διοικητής, αχ και να σε γνώριζα θα σε σούβλιζα ,όπως σούβλιζε ο Ομέρ Βρυώνης τον πατριώτη μου, το Θανάση Διάκο. Αλλά και έτσι έβγαλα το άχτι μου, τσόγλανε.

Αυτά σκεπτόμουν και νάσου μπροστά μου ο Αστυνόμος που ερχόταν στο Γραφείο του, ο Μοίραρχος Σκορδέλης Νικόλαος.

Τσακίστηκα να σηκωθώ, από την καρέκλα μου, και να σταθώ προσοχή.

-Τι έχουμε, Αθανασίου .

Ησυχία κ. Αστυνόμε, απάντησα εγώ ενώ εκείνος χωρίς να σταματήσει, προχώρησε στο διάδρομο και πήγε στο γραφείο του.

Ούτε κατάλαβα πως βρέθηκε μπροστά μου ο Διοικητής της Διοικήσεως Αντισυνταγματάρχης Αλέξανδρος Γεωργιάδης το γραφείο του οποίου βρισκόταν στο κοντινό στο δικό μας άλλο αστυνομικό Μέγαρο ,η απόσταση του οποίου δεν απείχε ούτε τα 100 μέτρα.

Κυριολεκτικά σκοτώθηκα και πάλι να σηκωθώ από την καρέκλα μου, δεν με κοίταξε καθόλου και πήγε κατ ευθεία στο γραφείο του αστυνόμου.

Παναγία μου, λες να ήταν πραγματικά ο Διοικητής και εγώ τον έγγραψα. Καλή μου Παναγιά της Κρεμαστής, κάνε να μη συμβαίνει αυτό. Πω, πω, τι θα πάθω, αν είναι αλήθεια , και που να κρυφτώ Θεέ μου!

Δεν πέρασαν ούτε τρία λεπτά και ντρίν,ντριν,ντριν το κουδούνι του στρατωνοφύλακα που τον καλούσε ο Αστυνόμος.

Έτρεξα στο γραφείο του με ιδρωμένο πρόσωπο.

-Διατάξτε.

Με κοίταζε μέσα στα μάτια, ενώ ο Διοικητής καθόταν σε μια καρέκλα δεξιά, όπως εγώ κοίταζα τον Αστυνόμο μου.

-Εσύ Αθανασίου, είσαι ο στρατωνοφύλακας?

-Μάλιστα κ. Αστυνόμε.

-Συνέβη τίποτα με κανένα, προς εσένα, τηλεφώνημα του κ. Διοικητού?

-Κύριε Αστυνόμε κάτι έγινε αλλά, επιτρέψτε μου να σας εξηγήσω.

-Δέκα πέντε μέρες αυστηρά φυλάκιση και από αυτή την ώρα η έναρξη, είπε ο Διοικητής της Διοικήσεως.

-Κύριε Διοικητά, αφήστε με να σας εξηγήσω.

-Φύγε.

-Κύριε Αστυνόμε, καταστρέφομαι, πηγαίνω στο νυκτερινό Γυμνάσιο εάν κλειστώ 15 μέρες στο πειθαρχείο και πάρω τόσες απουσίες χάνω τη χρονιά μου οπότε σταματώ και τελειώω τη φοίτησή μου, σας παρακαλώ αφήστε με να σας εξηγήσω τι έγινε.

Ο Αστυνόμος με κοίταζε με συμπάθεια και ήθελε να με ακούσει, ο Διοικητής όμως ήθελε να φύγω και φώναξαν τον Ενωμοτάρχη Κωλέτη Γιώργο που ήταν υπαξιωματικός υπηρεσίας, να με πάρει.

Θυμάμαι πως έκλαιγα και παρακαλούσα να μη κλειστώ στο πειθαρχείο και χάσω τη χρονιά μου. Είχα αρχίσει από την πρώτη (α) τάξη το Σεπτέμβριο μήνα και αισθανόμουνά όμορφα που πήγαινα σχολείο για να μάθω γράμματα τα οποία είχα στερηθεί επειδή, τότε που ήμουν μικρός, ο πατέρας μου δεν είχε την οικονομική δυνατότητα να με στείλει σε Γυμνάσιο της Λαμίας, μετά το Δημοτικό, και αναγκαστικά δούλευα στα λιγοστά δικά μας χωράφια μέχρι τα 20 μου χρόνια, που κατατάχτηκα στη Χωροφυλακή, όπως έκαναν και άλλα, τότε σχεδόν σαν και μένα, αγράμματα παιδιά.

Έλα πάμε, μου λέει ο Κωλέτης και πάρε και δυο κουβέρτες μαζί σου για να μη κρυώσεις εκεί μέσα. Έκανα μια τελευταία προσπάθεια.

Κύριε Διοικητά, ακούστε με σας παρακαλώ.

-Ορίστε λέγε.

-Το και το έγινε και, πάνω στα νεύρα μου, πήρατε εσείς τηλέφωνο, συγγνώμη.

-Πάρτον, λέει στον Κωλέτη, ενώ τα δικά μου δάκρυα πήγαιναν βροχή. Χαιρέτισα στρατιωτικά, έκανα κανονική μεταβολή και μαζί με τον Κωλέτη ξεκινήσαμε να φύγουμε.

Ντρίν,ντριν, το τηλέφωνο .

-Ορίστε, Αστυνόμος.

Ένας φοβερός θόρυβος ακούστηκε πίσω μας και γυρίζοντας βλέπουμε να αιωρούνται χαρτιά και αναποδογυρισμένα μελανοδοχεία και ένα αστυνόμο ολοκόκκινο να τρέμει από τα νεύρα του.

-Τι έγινε, ρωτά ο Διοικητής.

-Το τσόγλανο με έγραψε κανονικά στα «αυτά» του, έχει δίκιο ο χωροφύλακας.

-Ενωμοτάρχα, λέει ο Διοικητής στον Κωλέτη.

-Διατάξτε.

-Άστον να φύγει ,δεν τον τιμωρώ.

-Ευχαριστώ κ. Διοικητά.

-Πήγαινε και να προσέχεις.

-Και πάλι, ευχαριστώ κ. Διοικητά, συγγνώμη.

Και ο Κωλέτης σιγά, έλα και φτηνά τι γλύτωσες ,σε έσωσε το τηλεφώνημα του ανώνυμου.

Στο πειθαρχείο δεν κλείστηκα, στο Νυχτερινό Βενετόκλειο 6τάξιο Γυμνάσιο/ και πάντα με υπερεσιακή διευκόλυνση/ συνέχισα να πηγαίνω από τις 7 μέχρι και τις 10 κάθε βράδυ, ακόμη και τα Σάββατα.

Το πολυπόθητο απολυτήριο, κάποια μέρα, το πήρα στα χέρια μου τα οποία από συγκίνηση, έτρεμαν. Και δεν ξέρω αν θα γινόταν αυτό, σε περίπτωση που κλεινόμουνα για τόσες μέρες στο κρύο πειθαρχείο, επειδή με τόσες αδικαιολόγητες απουσίες δεν θα μου επέτρεπαν να δώσω προαγωγικές εξετάσεις για άλλη τάξη.

Και όλα αυτά τα οφείλω σε εκείνον τον ανώνυμο και ελεεινό φαρσέρ ο οποίος-λες και τον πρόσταξε η θαυματουργή εικόνα της Παναγιάς της Κρεμαστής- έκανε και το τελευταίο τηλεφώνημα στον Αστυνόμο παρουσία του Διοικητού Διοικήσεως και τον έγραψε κανονικά εκεί που δεν πιάνει μελάνη. Νευρίασε ο Αστυνόμος με τα όσα είχε ακούσει και ο Διοικητής ανακάλεσε την πρώτη απόφασή

του, στο να με κλείσει στο πειθαρχείο, ή δεν ξέρω εγώ τι άλλο, σε βάρος μου, επρόκειτο να κάνει.

Πρέπει όμως να πω εδώ και κάτι που αισθάνομαι να καταθέσω.

Αυτοί οι δυο Αξιωματικοί με ανάγκασαν να πάω στο σχολείο. Αρχικά είχα εκδηλώσει την επιθυμία να πάω και ο Αστυνόμος, Μοίραρχος Σκορδέλης Νίκος, το ενέκρινε. Στη συνέχεια υπαναχώρησα και εκείνος, με το Διοικητή Χωροφυλακής, σχεδόν με φοβέρισαν, Σχολείο ή μετάθεση στο Καστελόριζο, και εγώ προτίμησα Σχολείο.

Μάλιστα αργότερα επειδή από κοντά με γνώρισε καλύτερα ο Διοικητής της Διοικήσεως με παρότρυνε να φοιτήσω και στην Ακαδημία Ρόδου όμως δεν τον άκουσα αλλά του οφείλω πολλά επειδή, υπηρετώντας υπό τας διαταγές των δύο αυτών υπέροχων Αξιωματικών, πολλά ωφελήθηκα. Ας είναι ΑΙΩΝΙΑ Η ΜΝΗΜΗ ΤΟΥΣ.

Δημοσιεύτηκε 27 & 31 Μαΐου 2018 στις εφημερίδες «Ταχυδρόμος» και «Ροδιακή», αντίστοιχα.